

Hồi 30

Dông Ngôn Dị Ý

Quân Bình vờ rên khẽ:

- Ôi cha...Sao ta đau đầu quá!

Chàng vừa rên vừa nhổm người lên. Lan Hoa Phương Tử cùng nhổm ngồi theo chàng. Nàng nhìn Quân Bình mỉm cười rồi bá lấy cổ chàng:

- Tướng công.

Quân Bình giả lã nói:

- Trời sắp sáng rồi.

Chàng thả chân xuống đất, bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài sương dày đặc, không thấy rõ bóng người, chứng tỏ vừa mới quá canh hai.

Tất cả những hoạt cảnh tại gian thảo xá vẫn còn in đậm trong tâm tưởng Quân Bình, tạo ra trong chàng một dấu hỏi: Người kia là ai? Tại sao y lại giả trang thành sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan? Y có mục đích gì, còn Lan Hoa Phương Tử nữa?

Quân Bình buông một tiếng thở dài:

-“Nhút định Lan Hoa Phương Tử và người kia có chung một mục đích là chuyển đổi Ngũ Hành Thiên Can”.

Lan Hoa Phương Tử bước đến sau lưng Quân Bình, chàng không quay mặt lại, bởi sợ chạm vào tấm thân không mảnh vải của Phương Tử.

Quân Bình nói:

- Nàng ngủ tiếp đi. Huynh muốn đứng đây nhìn màn đêm bị xóa đi bởi ánh bình minh.

- Tướng công không ngủ được à?

- Huynh không ngủ được.

Quân Bình nhìn lên bầu trời. Đôi chân mày lười kiếm thoát cau lại.

Phương Tử nói:

- Chàng không ngủ được, thiếp sẽ hầu tiếp chàng.

Quân Bình ngáp ngừng:

- Đừng lo cho huynh.

- Phương Tử và chàng cùng ngồi nhìn đêm tan trong ánh bình minh của một ngày mới.

Quân Bình mở toang cửa sổ. Những luồng gió đêm thổi tốc vào thư sảnh. Chàng mỉm cười khi đón những luồng gió se lạnh đó từ tốn nói:

- Muội sẽ nhiễm phong hàn nếu không vận y trang đó.

- Thiếp đã vận trang phục rồi.

Nàng bá lấy cổ Quân Bình :

- Người xưa có câu “Nhứt dạ phu thê bách nhật ân”, tướng công không được đối xử tệ với thiếp sau này đó.

- Đã là phu thê thì phải giữ trọn lòng cho nhau.

Quân Bình quay lại bàn, chống tay nhìn ra cửa sổ. Lan Hoa Phương Tử bước đến bên cạnh chàng. Nàng đặt tay lên vai Quân Bình, từ tốn nói:

- Huynh đang suy nghĩ gì vậy?

- Ngày mai...

- Phương Tử và huynh cùng đến ngôi đền thiêng.

- Nàng cùng đi với ta ư?

- Thiếp sẽ cùng đi với chàng. Đây là ý của sư tôn.

Quân Bình lại dời mắt nhìn ra cửa sổ.

- Huynh lo cho nàng.

- Đây là ý của nghĩa phụ, muội không cãi lại được. Với lại muội không muốn huynh tìm đến đó một mình. Mặc dù muội không am tường thiên thư như huynh nhưng cũng trợ giúp được phần nào.

Quân Bình nhìn Lan Hoa Phương Tử:

- Huynh lại nghĩ khác.

- Huynh nghĩ gì?

- Ta sợ nàng sẽ khiến ta bận bịu hơn.

Lan Hoa Phương Tử nguyệt Quân Bình. Ánh mắt sắc xảo của nàng lộ vẻ bất nhẫn.

Quân Bình buông tiếng thở dài:

- Huynh chỉ lo cho nàng thôi.
- Thiếp tự lo cho mình được mà.

Quân Bình khẽ gật đầu:

- Huynh muốn uống trà.
- Thiếp sẽ hâm một bình trà thật ngon để hầu chàng.

Nàng nói xong bỏ ra khỏi thư sảnh. Còn lại một mình Quân Bình chống tay nhìn ra cửa sổ suy ngẫm để giải trình về những gì đang xảy ra. Chàng băng quơ nhìn lên bầu trời. Trong màn sương mịn , chợt một ánh sao loé lên.

Quân Bình cau mày, bước nhanh đến cửa sổ nhìn lên bầu trời. Chàng lẩm nhẩm nói:

- Chân mạng mình chủ.

Lời còn chưa dứt trên miệng Quân Bình thì vì sao chân mạng mình chủ mờ dần. Khi ánh sao trở lại bình thường như những vì sao kia thì bất thành lình, một ánh sao băng xẹt ngang cắt ngay qua mắt Quân Bình ngỡ như đường kiếm cắt ngang vì sao mình chủ.

Hai bờ môi của chàng thoát mím lại, rồi buông tiếng thở dài:

- Thập đạo chưa hợp nhất.

Tiếng của Lan Hoa Phương Tử cất lên sau lưng Quân Bình :

- Huynh vừa nói gì thế?

Quân Bình nhìn nàng:

- Huynh chỉ nói băng quơ thôi.

Chàng trở lại thạch bàn, Phương Tử châm trà ra chén đặt xuống trước mặt Quân Bình, hương trà từ trong chén tỏa ra thoang thoảng.

Phương Tử nói:

- Đây là thứ trà độc nhất vô nhị huynh uống thử xem.

Quân Bình nhìn nàng:

- Nó có tên gì?

- Trăm Mã Trà.

- Huynh gửi được rồi.

- Sao huynh lại không dùng?

- Kể thưởng thức trà là thưởng thức mùi thơm của nó, còn vị thì có lẽ trà nào cũng vậy thôi.

- Nhưng huynh cũng phải dùng thử để biết cái vị Trăm Mã Trà như thế nào chứ. Hay huynh ngại cái tên Trăm Mã Trà quá tanh mùi máu mà không dám dùng?

- Ngày mai huynh và muội vào đến thiêng, nên không muốn trong huyết lưu của mình có sát giới.

- Tùy huynh thôi.

Quân Bình mỉm cười nhìn thẳng vào Lan Hoa Phương Tử, quan sát. Chân diện dung của nàng đập vào mắt chàng với những nét đặc trưng của một nữ nhân quá trọng nhục dục.

Quân Bình nghĩ thầm:

“Nhân trung của nàng có đường chỉ hồng như tơ nhện vạch ngang, mắt tam bạch, lệ đường ẩn sắc xanh đen, ngư vĩ đơm sắc xanh. Nàng là một người như vậy thôi”.

Phương Tử chúm chím cười hỏi Quân Bình :

- Chàng đoán gì ở thiếp.

- Nàng đoán xem ta đang nghĩ gì?

- Thiếp là một giai nhân phải không?

- Chữ sắc thường liền với chữ tai đó. Nhưng tất cả những gì nàng muốn thì sẽ được.

Quân Bình chống tay đứng lên, nhìn Phương Tử nói:

- Có một điểm ta cần nói với nàng.

- Thiếp đang nghe chàng đây.

- Ngay dưới nhân trung của nàng có một nốt ruồi.

Quân Bình thở dài:

- Ta sợ rồi đây nàng sẽ cô độc.

- Thiếp đã có chàng rồi, sao còn cô độc được.

- Mỗi người chỉ nằm trong một khoảng khắc thời gian chuyển dịch của ngũ hành. Ngũ hành chuyển dịch thì định số sẽ chuyển dịch theo, nhưng căn cơ thiên căn thì không thay đổi bao nhiêu. Ta hy vọng chuyển dịch ngũ hành sẽ thay đổi thiên căn của nàng.

Quân Bình ngồi xuống dờ mắt nhìn ra cửa sổ.

Lan Hoa Phương Tử nhìn Quân Bình. Tâm tưởng nàng vợ vẫn với những lời quẻ đó. Nàng nghĩ thầm:

“Hạ Quân Bình, Tiểu Thần Toán Tử, chàng nói sai rồi. Phương Tử không bao giờ là kẻ cô độc. Mà ngược lại kia, đã có bao nhiêu nam nhân muốn Phương Tử ngã vào vòng tay của họ và sẵn sàng trao cả sinh mạng cho Phương Tử”.

Nàng mỉm cười từ tốn nói:

- Thiếp không tin rồi đây mình sẽ là người cô độc.
- Ta không buộc nàng phải tin vào lời quẻ, ứng số có thể đúng có thể sai, bởi vì còn có sự thay đổi trong mỗi con người.
- Phương Tử sẽ không thay đổi đâu.

Chàng nhìn ra ngoài bâng quơ nói:

- Bình minh đang đến dần.
- Chàng thích ngắm cảnh dương quang?
- Đúng ...Vầng nhật quang thật đẹp, nó sẽ xóa đi sự u tịch của màn đêm.

Bất giác Quân Bình buông một tiếng thở dài:

- Nhưng nếu không có bóng tối thì chẳng biết được sự hiện hữu vầng dương quang kia.

Chàng rời bước đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Màn sương đêm tan dần để nhường lại cho không gian những tia sáng bình minh. Lan Hoa Phương Tử lặng lẽ nhìn Quân Bình từ phía sau. Dáng vẻ nho nhã, lịch lãm của chàng khiến nàng bất giác tiếc rẻ đã qua một đêm nhưng vẫn chưa chiếm hữu được Hạ Quân Bình

Phương Tử đến bên Quân Bình :

- Đêm qua nhanh quá.

Nàng vòng tay qua thắt lưng của chàng:

- Phải chi đêm còn dài hơn.

Quân Bình bâng quơ nói:

- Cái nàng cần chưa hẳn là huynh.

Quay mặt nhìn thẳng vào mắt Lan Hoa Phương Tử:

- Chúng ta có thể đi được rồi.

- Thiếp sẽ đến đền thiêng cùng với chàng.

Khi những giọt sương sớm ta biến bởi những tia sáng rực rỡ của vầng nhật quang thì Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử cũng lên đường hướng về ngôi đền thiêng trên Ngũ Hành Sơn.

Quân Bình im lặng đi bên nàng.

Lan Hoa Phương Tử thấy Quân Bình quá đổi trầm mặc liền nói:

- Huynh đang nghĩ gì?

- Thế nàng đang nghĩ gì?

- Thiếp chẳng nghĩ gì cả.

- Sao nàng không tự hỏi, chúng ta đến đền thiêng để làm gì?

- Câu hỏi đó, chàng giải thích được mà. Thiết Phiến Ngoại Long sư tôn hẳn đã nói với chàng.

- Trọng trách của huynh là phải đến Đền Thiêng ư?

Phương Tử gật đầu.

Quân Bình mỉm cười:

- Từ đây đến Đền Thiêng hẳn không xa lắm chứ?

- Theo sự tính toán của muội thì chúng ta phải mất hai ngày đường, và một đêm.

- Huynh nghe Vi cô nương nói: muốn đến Ngũ hành Đài Sơn phải qua vùng cấm địa của Di Thần Giáo.

- Nếu huynh đi cùng với Phi Tiên Tử Vi cô nương thì hẳn phải qua khu đất thánh của giáo giới Di Thần, nhưng muội có một con đường khác đến Ngũ Đài Sơn mà không nhất thiết phải đi qua khu đất thánh của Di Thần Giáo

- Vậy ư? Sao nàng không nói sớm?

- Nói ra điều đó để rồi huynh không cần đến muội nữa à? Kể từ bây giờ muội là bổn mạng của huynh đó.

Suốt dọc theo tiểu lộ, Hạ Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử không hề gặp một bóng người, và cũng chẳng có một ngôi nhà nào, điều đó khiến Quân Bình tưởng chàng đang đi vào một vùng hoang vu chết chóc không có dấu chân người.

Chàng nhìn sang Phương Tử nói:

- Muội nghĩ sao về vùng đất này?
- Huynh muốn nói đến sự vắng lặng?

Quân Bình gật đầu:

- Vắng lặng thật, mặc dù ở đây có cây cỏ xanh tốt, nhưng huynh cứ tưởng mình đang đi vào một vùng sa mạc hoang vắng không có người.

- Dù sao nó cũng không phải là một sa mạc như huynh tưởng. Muội nghe nói, vùng thánh địa của Dị Thần Giáo không một ai được cư ngụ trong phạm vi trăm dặm. Có lẽ đây là vùng đất phân tranh giữa đất thánh của giáo giới Dị Thần với bên ngoài.

- Nghĩa là chúng ta đang đi trong vùng ranh của thánh địa Dị Thần Giáo ?

- Có lẽ vậy.

- Trong những vùng đất vắng lặng như thế này thường sắp xảy ra hoạt náo.

- Không có cảnh hoạt náo diễn ra ở đây đâu.

- Khi biến lặng chính là lúc sắp động đó.

- Muội thì chẳng cảm nhận được điều đó.

Nàng chợt dừng bước:

- Huynh xem kìa.

Quân Bình nhìn theo hướng tay của nàng. Chàng nhận ra một gian lều dựng bên một gốc đại thụ, to như một cây núp che chắn phía trên.

Quân Bình nói:

- Có lều tất có người ở.
- Muội cũng định đến đó để nghỉ chân.

Hai người rảo bước đến chiếc lều. Quân Bình ngập ngừng rồi từ tốn nói:

- Có ai trong lều không?

Không có tiếng đáp lời chàng.

Phương Tử nhún vai nói:

- Chắc không có ai.

Nàng vừa nói vừa vén rèm, trong lều được trải thảm và có sẵn một bài yến tiệc.
Phương Tử reo lên:

- Hạ huynh, có cả yến tiệc nữa.

Quân Bình nhìn vào, rồi quay sang Phương Tử nói:

- Không có chủ nhân, chúng ta nên đi thôi.

- Muội nghĩ khác huynh.

- Khác gì?

- Hình như chiếc lều này và cả bàn yến tiệc được chuẩn bị sẵn để tặng cho huynh và muội đó.

- Phương Tử nghĩ vậy ư?

Nàng gật đầu.

Quân Bình nhìn nàng. Nghĩ thầm:

“Phải chăng đây là sự chuẩn bị của nàng”.

Với ý niệm đó, Quân Bình mỉm cười khế gật đầu:

- Huynh nên nghe theo muội vậy.

Chàng nhìn lên bầu trời xanh thẳm:

- Huynh nghe muội bởi vì cần phải tránh một cơn giông sắp ập đến đó.

- Tiết trời như thế này mà huynh lại nói sắp có giông à.

- Rồi muội sẽ thấy thôi mà.

- Muội chờ xem huynh đoán có đúng không

- Khi nào gió tây se lạnh thì trời sẽ thay đổi và giông sẽ đến đó.

Chàng vừa nói vừa len vào trong lều.

Lan Hoa Phương Tử cũng len theo chàng. Nàng lấy tĩnh rượu, toan nhóm bếp để hâm nóng thì bất thành lình một luồng gió tây se lạnh thổi qua giũ cửa lều.

Cảm nhận luồng gió tây kia, Phương Tử nhìn Quân Bình :

- Hạ huynh, gió tây đến rồi kìa.

Quân Bình mỉm cười:

- Muội đừng quên, huynh đã am tường Pho thiên thư Lường Thiên Xích đấy nhé.

Đúng như chàng nói, chẳng bao lâu sau bầu trời đã chuyển đổi hoàn toàn. Từng cụm mây đen kịt theo gió tây kéo về, liền theo sự xuất hiện của những cụm mây đen khổng lồ là những tiếng sấm ầm ì nổi lên.

Phương Tử nói:

- Nếu không có gian lều này thì muội và huynh đã bị mắc kẹt trong cơn giông rồi.

Lời vừa dứt trên miệng nàng thì cơn mưa bắt đầu trút xuống như thác đổ. Kèm theo màn nước mưa trắng xóa đó là những cơn gió giật mạnh vỗ vào túp lều. Đôi lúc Quân Bình những tưởng chiếc lều sẽ bị thổi tung lên khỏi mặt đất bởi cơn giông khốc liệt đó.

Phương Tử rút người, nhìn Quân Bình , nói:

- Huynh đúng là một Tiểu Thần Toán Tử, am tường phong thủy nữa.

Nàng vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Lan Hoa Phương Tử chưa kịp dâng rượu cho Quân Bình thì ngoài trời giông rộ lên những tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt.

Quân Bình nheo mày:

- Trong cơn giông dữ dội lại có người thích phát ra tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt như vậy ư? Phải có cảm ứng tốt bậc, người kia mới phát ra những tràng tiểu ngạo sang sảng như vậy.

Ngay cả Lan Hoa Phương Tử cũng tò mò bởi những tràng tiểu ngạo kia. Quân Bình và nàng vén cửa lều nhìn ra ngoài trời giông bão.

Năm gã đại hán lực lưỡng vừa đội mưa vừa ôm bụng cười. Họ cười ngặt nghẽo, cứ như không thể kềm được những tràng cười chỉ muốn bộc phát ra ngoài. Họ cười đến độ không còn giữ được dáng đi của mình nữa, mà gần như chỉ lê bước mệt mỏi mà thôi.

Họ như cố bước lại gian lều của Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử, nhưng cuối cùng đành bất lực đổ sập đến trước miệng vẫn không ngừng cười khi họ ngưng được tiếng cười thì cũng nằm duỗi bất động, mặc tình với màn nước mưa trắng xóa xối lên thân thể họ.

Quân Bình nhìn lại Lan Hoa Phương Tử:

- Phương Tử... họ là những người điên sao?

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Lan Hoa Phương Tử chau hằn lại:

- Hạ huynh ... họ chết vì cười chẳng?

- Có lẽ vậy.

Quân Bình vừa nói vừa bước vội ra ngoài mưa. Năm gã đại hán lực lưỡng đều đã chết, lưỡi họ thè hẳn ra ngoài như người thất cổ. Họ chết vì cười, cười mà không kịp thở đến độ lưỡi phải thè ra trông thật kinh tởm.

Quân Bình quay trở vào lều:

- Phương Tử... tất cả đều chết vì không kèm được những tràng tiểu ngạo. Sao họ lại như vậy được nhỉ? Họ vui thích với tiết trời giông gió này chẳng?

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu:

- Không đâu...

- Ý muội là gì?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Quân Bình:

- Huynh có bao giờ nghe đến Âm Ma Khan Tiểu Hồng chưa?

Quân Bình khẽ lắc đầu nhưng lặp lại lời nói của nàng:

- Âm Kha Khan Tiểu Hồng.

- Ả sẽ xuất hiện ngay bây giờ.

Lời còn đọng trên hai cánh môi mọng của nàng thì một luồng giông giá lạnh thọc qua cửa lều. Cửa căn lều bị luồng giông đó lát phủ lên mái lều.

Chính luồng giông kia khiến cho Quân Bình giật mình, quay nhìn ra ngoài.

Đứng ngay trước cửa lều là một nữ nhân đội nón rộng vành phủ rèm che kín mặt. Chiếc nón rộng vành đủ che màn nước mưa để giữ cho thân ảnh nàng không bị ướt.

Lan Hoa Phương Tử bật người đứng sững lên:

- Khan Tiểu Hồng.

Quân Bình cũng từ từ đứng lên theo nàng. Mắt chàng như đóng đinh vào nữ nhân có ngoại hiệu Âm Ma Khan Tiểu Hồng. Nếu Quân Bình còn giữ được vẻ bình thản từ tốn thì xem chừng Lan Hoa Phương Tử lại lộ vẻ khẩn trương vô cùng.

Mưa vẫn trút xuống như thác đổ, nhưng xem chừng Âm Ma Khan Tiểu Hồng vẫn chưa chịu bước vào lều để tránh mưa. Chiếc nón rộng vành có phủ xuống lụa hồng che mặt, khiến Quân Bình không nhận ra được chân diện mục của nàng:

Chàng nhìn Âm Ma Khan Tiểu Hồng đứng đợi mưa mà nghĩ thầm:

- “Cô nương này đang nghĩ gì? Tại sao cứ phải đứng ngoài trời giông mà không bước vào?”

Một luồng giông thổi tới, khiến vuông lựa thoát giỏ lên, để ra nửa phần mặt dưới của nàng. Mặc dù màn mưa trắng xóa phủ lấp nhưng chiếc cầm thanh tú của Âm Ma Khan Tiểu Hồng vẫn đập vào mắt Quân Bình.

Chàng nghĩ thầm:

- “Vị cô nương này phải là một trang giai nhân tuyệt sắc”.

--- 000 ---